

הדמים חיפשנו נושא משותף שנוכל לעבוד עליו, וכרמון נראה לנו מתאים מכל הבחינות, מסביר גארס, מצידו.

השניים מסכימים שהאופרה של ביהו מהלה את הסיפור של מרימה במיזרדים, וגם אם זה נחשב כומנו כנועו מאוד, לבימת אופרה, אין מה להשוות עם הכוח, העוצמה והלהט שיש למקור. ומשום כך, מצאו לנכון להוסיף למוסיקה של ביהו, הנשמעת בסרט, (בגירסה המוקלטת של ג'ון סאתרלנד ומאריו רלימונאקו), את מיקצבי הפלאמנקו הטהורים של ספרד עצמה, הממריצים את הרקודנים כמו וריקות ארנולין.

לתפקיד כרמן, מצאו השניים רקדנית בת 21 בשם לאורה רליסול, שרכים בפסטיבל קאן ראו בה את הרמות הסכסית ביותר בעיר. יפהפיה לוחטת שכאשר עברה ביעף באולפן הכניסה של מלון קרלטון משכה אליה את כל העיניים, גם כשוכבבות גדולות ומפורסמות ממנה הרבה הסתובבו לידה כלבוש מינימלי. אותו השמל הקורן ממנה על המסך, זורם גם במציאות, וזו תופעה נדירה למדי. כי מה שקורה לאנטוניו גארס בסרט, כאשר הוא נתקבל בה לראשונה ומגלה את כל התכונות והכאריזמה שחיפש כל הזמן, קורה גם לכל מי שפוגש את הגברת הצעירה בחיים. מעניין שלצידה, בסרט, מופיעה הרקדנית הראשונה הקבועה בלהקתה של גארס, כריסטינה הרויס, אחת הרקדניות הגדולות כסיגנון הפלאמנקו שיש היום בעולם (היא מגלמת את כרמן על הבמה). העימות שקיים בעוללת הסרט בין הרקדנית הוותיקה ובין הבימאי שטוען כי אין בה כל הנתונים הדרושים לתפקיד הראשי, יכול להרגיש במידה רבה את ההבדל שיש בין נוכחות על הבמה מול נוכחות על המסך.

להביע במחול. „אני מוקסם מן הכפילות שיש בסרט, מן ההקבלה שבין הסיפורים, מן העובדה שכל דמות מגלמת, למעשה, אינו תפקידים שאינם אלא אחר,“ אומר סאורה. ואילו גארס, שרואה כסאורה ובצלם שלו, טאו אסקמייה, את המנצחים הנאמנים ביותר של הפלאמנקו („היחיד שיכול באמת להכיע רואמה במחול,“ אומר סאורה), אינו חרל להמטיר שבחים על הבימאי.

ההצגה האמיתית לסרט היא העובדה שכרמן, בעיני השניים, הוא „סיפור על אשה מודרנית, שעברה כבר את שלב הפמיניזם, אשה חופשית באמת, בלי תסככים, שמתפרנסת בעצמה למחייתה, דורשת חופש מוחלט כאהבה, רגישה לגברתנות מופגנת, אבל גם לרגישות גברית, אשה בעלת אופי שאפשר אולי לכתוב כאנארכיסטי במקצת,“ מסביר סאורה. ואולי זה מסביר את המשכה של סאורה עצמו ושל כל הבימאים האחרים אשר מצאו לנכון לחזור, היום, אל הגיבורה של פרוספר מרימה מן המאה הקודמת.

סרטים

ילדי הבז

קשה להאמין שנהר של בז הוא סרט ראשון של בימאי צעיר. לא רק משום שזכה כפרס בפסטיבל מוסקווה והיה מועמד לפרס אוסקר (בשני המקומות הללו מעדיפים יוצרים בשלים), אלא משום שהוא מצטיין בשליטה, בכיחות ובדי אמונה של מי שעוסק בקולנוע כבר הרבה זמן. ראשית, צריך אומץ כדי לעשות היום סרט

אסקימו רוק ילדים גדולים

רומן זעיר (הודו-תל-אביב, ישראל) — בעצם, אין שום משמעות לציון השעון הנילווה כאן. מרק המישי זה בסידרת אסקימו לימון אינו שונה במהותו מן הקודמים. ברור שאין בו הרבה כדי למשוך לבו של מבקר, אולם ברור עוד יותר, שלקהל, במיקרה זה, לא איכפת כלל מה חושבת הביקורת.

מומו, בנצי ויודלה ממשיכים לרכב בעוז ובמרץ. הפעם על אופנועים. בנצי מתאהב בגילי, אחותו של מומו. מומו מתעסק עם רותי החברה של גילי. ויודלה כמעט וגומר עם מרידה. הקוזינה של בני. וכן הלאה. אין צורך לבנות יותר טיפוסים, כי את שלושת הגיבורים מכירים כבר היטב. מכל הבחינות, מן הסרטים הקודמים. כל הנערות מיובאות, כי בנות תוצרת-חוץ, כנראה משוחררות יותר במחשומים. ואלה הפעם שופעים על מני המסך בנדיבות רבה מאוד.

העובדה שזו הפעם הראשונה שמישהו אחר, ולא בועז דויד"ז, זון, מבנים את מעללי שלושת המוסקטרים הישראלים, אינה משנה הרבה את התוצאה. המדקדקים יוכלו אולי להגיע למס"קנה שדן וולמן, הבימאי המחליף במיקרה זה, הוא קצת פחות תוקפני בהומור שלו, או מנצל, במצבים מסויימים. טוב יותר, בדיחות חזותיות, זה לא משמעותי אבל קיים. אפשר עוד לצייץ שזו הפעם הראשונה שמומו לוקח את עצמו כמעט ברצינות, בתור האח הדואג לבלתי-לה של אחותו, אבל גם זה אינו חמור. במילים אחרות: אפשר להבטיח לכל מי שנהנה מן הפרקים

סטפני פטש ויפתח קצור: בנצי וגילי

הקודמים בסידרה, שיבוא על סיפוקו גם כאן. אשר להחלטה המגוחכת של הצנזורה, להגביל את הסרט לבני 18 ומעלה, זה פשוט ניסיון להוציא פסק-דין מוות לסידרה כולה. כי אין שום ספק שקהל היעד כאן, הן בשל סוג ההומור והן בשל אופי הגיבורים, הוא קהל צעיר מאוד, הרבה מתחת לגיל 18, וקשה למצוא משהו בסרט הזה שילדינו החמודים אינם מגלים כבר בגן. אבל כהרגלם, אבינו המוסר מעיר-הקודש ממשיכים לחיות בימיהם בניינים ומשתדלים להחזיק שם את כולנו.

ילדי הנהר בפרוורי קיוטו בסרטו של אוגורי „נהר הבז“ החיים נמשכים —

מתרחשת כל העלילה, אבל יש לו גם משמעות סמלית. פלג מים טהורים מן ההרים הופך בהדרגה לנהר גדול, ככל שהוא מתקרב אל הים, אבל ככל נהר, הוא מורכב ממים ומכוח, מסביר הבימאי קוהאי אוגורי. „גם כן-אנוש נולד טהור כמו מי מעיין. נסיון החיים, החוויות, רגעי האושר והצער מעשירים אותו. זה הבז האנושי שרצייתי לתאר בסרט שלי.“

חיזונית, שייך סרטו של אוגורי לאותן הרמות השלוות, הרגועות והמסודרות ששום דבר גדול או חשוב אינו קורה בהם ככיכול. לא במיקרה הוא רואה ביאסו'ירו אווה, מגדולי הבימאים של יפן, את מורו הרוחני. אולם מתחת לפני השטח, רוחשת תכונה בלתי-פוסקת, החודרת עמוקות לתוך הנשמה האנושית. זכר המילחמה וזוועותיה מצד אחר, המגמדים בעצם את כל מה שקורה אחר-כך בחיי מי שעבר אותה על בשרו, הפארארוכס של אומה שהובסה והושפלה על-ידי אויב במילחמה אחת, וקמה על רגליה ומתאוששת בזכות אותו אויב שהופך כן-ברית במילחמה שנייה (הכוונה, כמובן, לארצות-הברית, שהשפיעה רוב ברכה על יפן, מבחינה כלכלית, במילחמת קוריאה). הריקמה החברתית המעמית המפרידה בין אנשים, ההתמוטטות של מבנה המישפחה שבא בעיקבות המילחמה, ואשר שום שיגשוג כלכלי אינו יכול

אלמנת מילחמה שהפכה ליצאנית ב„נהר הבז“ כמו הנהר הבז

לתקנו, וכנייארם פשוטים המנסים בצורה אנושית וכנה להתמודד עם הבעיות הללו. אוגורי נוגע בכל זה, מבלי לחרוג אף לרגע מן הקצב האיטי והמרוד שהיא מכתוב סיפור שלו. הטרגדיות הגדולות מתרחשות דווקא כשיגרה. החיים נמשכים וזורמים הלאה, כמו מי הנהר הבז, וכל אחד חייב ללמוד, ברכו, כיצד לעמוד מולם. בחלל לא סוג המסר שמצפים למישי צעיר או מוסר ראשון.

ילדים. אחד הוא בנו של בעל בית-אוכל עלוב, על שפת הנהר, כפרברי קיוטו. השני הוא בנה של אלמנת מילחמה שהפכה יצאנית, וחיה על סירה העוגנת על שפת הנהר, מול בית-האוכל. הידידות נרקמת עם בוא הסירה, ומסתיימת כאשר הסירה ממשיכה לנוע במורד הנהר, אחרי שהילד הטוב שעל החוף, לומר את האמת על חברו, על אמו ועל חייהם. שמו של הסרט מתייחס לנהר עצמו, שסביבו

שחור-לבן, שעלילתו מתרחשת באמצע שנות ה-50, וסגנונו מזכיר מאוד את הניאוריאליזם האיטלקי. ליתר דיוק, הוא מזכיר משהו שנקרא כיפאנית „שומין ג'קי“, הכינוי שניתן לסרטים העוסקים ברמויות מן המעמד הנמוך. נהר של בז הוא סיפור על ידיות בין שני

ירושלים:

*** **גיבור מקומי** (לב) 1 אנגליה) — כפר סקוטי שמח למכור את עצמו לחברת-ענק אמריקאית, הרוצה להקים במקום נמל לקידוח נפט. אבל היא מקווה לקבל בתמורה את המחיר המתאים. סאטירה חברתית שנונה וקלילה.

*** **משנה מקום משנה מול** (רבי-חן, ארצות-הברית) — קומדיה פרועה על סוכני-בורסה, ההופך קבצן ועל קבצן התופך סוכני-בורסה. נוסכת רעל על ערכים אמריקאיים מקודשים. עם דן אקרוד ואדי מרפי, במסורת צעירים. פרועים ושובבים.

ירושלים:

*** **מישחקי מילחמה** (אדיסון, ארצות-הברית) — נער חריף מצליח לפצח את הקוד של מחשב הפנטאגון ומתחיל לשחק עימו במשחקים מסוכנים. אזהרה מפני הנטייה של המימסר המערבי לסמוך על מכונות חושבות ולזלזל בגורם האנושי.

*** **מסטיבל סרטים ארגנטיני** ניים (אורנע, ארגנטינה) — ששה סרטים המציגים, מנקודות מבט שונות, ובנימה ביקורתית מאוד, את המציאות שבה הם נוצרו. כראי לראות.

תדריד

חובה לראות:

תל-אביב — יול, חג שמח מר לורנס, דאנטון, גיבור מקומי.

ירושלים — חג שמח מר לורנס, נערותו של גרגורי שבוע סרטים ארגנטיניים. (שבוז זה נערך גם באשקלון, באר שבע, והרצליה; כראי לעקוב אחריו).

תל-אביב:

*** **דאנטון** (גורדון, צרפת) — העימות בין מנהיגי המהפכה הצרפתית משמש את הבימאי הפולני, אנרוי ואידה, כדי לדבר על המכשלות הצפויות לכל תנועה מהפכנית ולאסונות הנובעים מהשקפות קיצוניות המאמינות שהמהפכה חשובה יותר מן האנשים שאותם היא צריכה לשרת.

*** **חג שמח מר לורנס** (פאר) יפן/אנגליה) — שבויים אירופיים מול שובים היפאנים, במאבק של תרבויות המובילות כולן לאותן מסקנות סופיות, אבל בדרכים שונות. סרט מרתק של נגיסה אושימה.